

2. Is een dergelijke bronbelastingregeling als zodanig vatbaar voor kritiek vanuit het oogpunt van het beginsel van vrijheid van vestiging, of dient bij de beoordeling van de verenigbaarheid van deze regeling met het beginsel van de vrijheid van vestiging rekening te worden gehouden met een belastingverdrag tussen Frankrijk en een andere lidstaat, dat deze bronbelasting toestaat en voorziet in de mogelijkheid om krachtens deze regeling gedragen belasting af te trekken van de in de andere staat verschuldigde belasting?

3. Ingeval het tweede onderdeel van de tweede vraag bevestigend wordt beantwoord, is dan het bestaan van voormeld verdrag voldoende om deze regeling te kunnen beschouwen als een gewone methode ter verdeling van het belastingobject tussen de twee betrokken staten, die geen invloed op de ondernemingen heeft, of moet deze regeling, gelet op de omstandigheid dat het voor een niet in Frankrijk gevestigde moedermaatschappij onmogelijk kan zijn de aftrek krachtens het verdrag toe te passen, worden beschouwd als een schending van het beginsel van de vrijheid van vestiging?

Hogere voorziening, op 15 april 2005 ingesteld door L. Piau tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vierde kamer) van 26 januari 2005 in zaak T-193/02, L. Piau tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen, ondersteund door Fédération Internationale de Football Association (FIFA)

(Zaak C-171/05 P)

(2005/C 155/10)

(Procestaal: Frans)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 15 april 2005 hogere voorziening ingesteld door L. Piau, vertegenwoordigd door M. Fauconnet, advocaat, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vierde kamer) van 26 januari 2005 in zaak T-193/02, L. Piau tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen, ondersteund door Fédération Internationale de Football Association (FIFA).

Rekwirant concludeert dat het het Hof behage:

1. het arrest van het Gerecht in zaak T-193/02 te vernietigen;
2. de beschikking van de Commissie van 15 april 2002 nietig te verklaren;

3. aangezien de zaak in staat van wijzen is, deze overeenkomstig artikel 61, eerste alinea, van het Statuut van het Hof van Justitie zelf af te doen;
4. FIFA te verwijzen in de kosten gemaakt in zaak T-193/02 en in de onderhavige hogere voorziening.

Middelen en voornaamste argumenten

1. Schending van de rechten van rekwirant

Door niet ambtshalve te hebben opgeworpen dat de Commissie artikel 253 EG heeft geschonden wegens gebrekkige motivering van de afwijzing van de klacht van rekwirant uit hoofde van artikel 49 EG, heeft het Gerecht de hem toekomende bevoegdheden geschonden. Bovendien heeft het Gerecht artikel 6, lid 1, van het Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden geschonden omdat het geen rekening heeft gehouden met bepaalde middelen van rekwirant.

2. Schending van artikel 81 EG

Doordat niet is bewezen dat de reglementering van het beroep noodzakelijk is en evenmin dat het FIFA-reglement betreffende spelersmakelaars bijdraagt tot economische of technische vooruitgang, is de beslissing van het Gerecht niet in rechte gefundeerd. Het Gerecht geeft blijk van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat er geen communautair belang bestond bij de voortzetting van de klachtprocedure, terwijl zijn arrest niet in rechte gefundeerd is en artikel 81 EG wordt geschonden.

3. Schending van artikel 82 EG

Voorzover de Commissie de machtspositie van de FIFA en een eventueel misbruik daarvan niet heeft onderzocht, kon het Gerecht zich niet in de plaats van de Commissie stellen en kon het, na deze machtspositie te hebben vastgesteld, niet oordelen dat er geen sprake was van misbruik. Daardoor geeft het Gerecht in strijd met de rechtspraak en met artikel 82 EG blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

4. Tegenstrijdige en gebrekkige motivering van het Gerecht, in die zin dat het voortduren van de mededingingsbeperkende gevolgen onvoldoende wordt gemotiveerd.

5. Onjuiste rechtsopvatting met betrekking tot de equivalentie van de „FIFA-diploma's”.

6. Schending van het algemene beginsel van rechtszekerheid.

7. Onjuiste rechtsopvatting inzake de taken en de bevoegdheden van de Commissie.

8. Schending van artikel 39 EG.
9. Schending van artikel 49 EG.
10. Onjuiste rechtsopvatting bij de omschrijving van het communautair belang.

Beroep, op 18 april 2005 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek

(Zaak C-173/05)

(2005/C 155/11)

(Procestaal: Italiaans)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 18 april 2005 beroep ingesteld tegen de Italiaanse Republiek door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door E. Traversa en J. Hottiaux, leden van de juridische dienst van de Commissie.

Verzoekster concludeert dat het het Hof behage:

- 1) vast te stellen dat de Italiaanse Republiek, door de in artikel 6 van de Siciliaanse regionale wet nr. 2 van 26 maart 2002 (bekendgemaakt in GURS, deel I, nr. 14 van 2002) bedoelde „tributo ambientale” (milieubelasting) op gaspijpleidingen te hebben ingevoerd en gehandhaafd, de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens de artikelen 23, 25, 26 en 133 EG en de artikelen 4 en 9 van de Samenwerkingsovereenkomst tussen de Europese Economische Gemeenschap en de Democratische Volksrepubliek Algerije, ondertekend op 26 april 1976 en goedgekeurd bij verordening (EEG) nr. 2210/78 van de Raad van 26 september 1978 ⁽¹⁾;
- 2) de Italiaanse Republiek te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Artikel 6 van de genoemde wet van de Regione Siciliana schendt de beginselen van het gemeenschappelijk douanetarief, voorzover hierin een belasting met gelijke werking als een recht bij invoer (in de Gemeenschap) of uitvoer (naar andere lidstaten) wordt ingevoerd, een belasting die krachtens bovengenoemde verdragsartikelen en bepalingen van secundair recht verboden is.

Uit formeel oogpunt en naar de letter van de betwiste wettelijke regeling is het belastbare feit de eigendom van de installatie, terwijl de belastinggrondslag wordt gevormd door het volume, in kubieke meter uitgedrukt, van de leidingen. De Siciliaanse wetgever heeft evenwel vermeld, in artikel 6, lid 3, dat het

belastbare feit de eigendom is van de gaspijpleidingen „die het gas bevatten” alsmede, in lid 4 van hetzelfde artikel, dat belastingplichtig zijn de eigenaars van deze gaspijpleidingen „die ten minste een van de activiteiten (vervoer, verkoop, aankoop) verrichten” welke met het gas verbonden zijn. De Commissie leidt daaruit af dat de Siciliaanse wetgever in werkelijkheid de bedoeling heeft het vervoerde product (methaan) te treffen en niet de infrastructuur (gaspijpleiding) als dusdanig.

Volgens de rechtspraak van het Hof inzake de in artikel 90 EG bedoelde binnenlandse belastingen valt een belasting die op het vervoermiddel wordt geheven op basis van het gewicht van de vervoerde goederen, binnen de werkingssfeer van de bepalingen van gemeenschapsrecht inzake belastingen op producten, omdat deze belasting een onvermijdelijk en rechtstreeks gevolg heeft voor de kosten van het nationale en het ingevoerde product. Uit het in die rechtspraak geformuleerde uitleggingsbeginsel, dat zonder meer kan worden toegepast op het gebied van de belastingen met gelijke werking als een douanerecht, volgt dat zelfs indien de nationale belasting formeel het vervoermiddel (gaspijpleiding) treft op basis van het volume van het vervoerde product (methaan), deze in werkelijkheid op het product zelf drukt en onvermijdelijk een rechtstreeks gevolg heeft voor de kostprijs ervan.

⁽¹⁾ PB L 263 van 27.09.1978.

Verzoek van het College van Beroep voor het bedrijfsleven van 19 april 2005 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen 1. Stichting Zuid-Hollandse Milieufederatie, 2. Stichting Natuur en Milieu en het College voor de toelating van bestrijdingsmiddelen en belanghebbende partij Bayer CropScience B.V.

(Zaak C-174/05)

(2005/C 155/12)

(Procestaal: Nederlands)

Het College van Beroep voor het bedrijfsleven te Nederland heeft bij arrest van 19 april 2005, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 19 april 2005, in het geding tussen 1. Stichting Zuid-Hollandse Milieufederatie, 2. Stichting Natuur en Milieu en het College voor de toelating van bestrijdingsmiddelen en belanghebbende partij Bayer CropScience B.V. het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag: